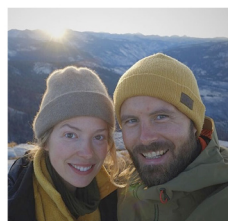

Reis om de wereld (IN 3 JAAR)

Mirla Klijn is al drie jaar op reis, samen met haar man Olaf. Ze rijden in een bus van Noord naar Zuid-Amerika en bezoeken alle landen die ze maar tegenkomen. Een avontuur, zeker. Maar de grootste verrassing is misschien nog wel wat het doet met je leven en de liefde.

— TEKST SARA MADOU

Mirla Klijn en Olaf Boswijk

Voor de een is het een droom, voor de ander een nachtmerrie, maar dat je ballen moet hebben om je hele hebben en houden te verkopen en voor onbepaalde tijd naar het buitenland te vertrekken, staat vast. Mirla Klijn (35) werkte als freelance-regisseur en Olaf Boswijk (39) was eigenaar van de legendarische Amsterdamse club Trouw, toen de reislust begon te borrelen. Na twee jaar wikken, wegen en sparen vertrokken ze op 7 juli 2015. Je kunt al bijna een boek vullen met een opsomming van welke landen het duo inmiddels heeft bezocht.

Klijn: 'We hielden allebei enorm van reizen, maar kwamen er tijdens onze huwelijksreis naar Japan - waar alles perfect geregeld was - achter dat we vooral het onafhankelijke, ongeorganiseerde daarvan lekker vonden. Dat je zelf kunt koken en *du moment* beslist of je aan tafel gaat zitten of buiten op een rots in je onderbroek. Alles in je eigen tempo. De Panamericana, een netwerk van wegen dat zich uitstrekt van Alaska tot Vuurland, sprak ons het meeste aan. Het is voor een 'beginnend wereldreiziger' ook de makkelijkste en veiligste route om mee te starten. Het einde aan Olafs baan, toen club Trouw ermee stopte, voelde als een goed moment om te

vertrekken. Het was best eng om die definitieve stap te zetten. Pas toen we de vluchten geboekt hadden, wist ik: we gaan echt. Vanaf dat moment heb ik geen seconde meer getwijfeld aan dit leven.'

Spullen, who needs them

'We hebben ons vooral voorbereid op de technische kant van het reizen met een camper. Een sleutelcursus doen, het *Overlanders' Handbook* kopen, een routeplanner gewijd aan lange tochten op vier wielen. Ook verkochten we een groot deel van onze spullen; andere

'Na zes maanden waren we pas in Guatemala. Oeps. Toen besloten we onze agenda's weg te gooien: dat voelde heel bevrijdend'

dingen sloegen we op bij vrienden.

Ik mis overigens niks! In de jaren voor vertrek woonde ik vooral antikraak, dus veel materiële binding was er toch al niet. Doordat we de tickets al hadden gekocht, was er een strakke deadline, die we net haalden. Onze eerste testrit deden we pas toen de bus naar de haven van Antwerpen

werd gereden, waar hij op de boot ging - wij namen zelf het vliegtuig. Ik haalde op het nippertje mijn groot rijbewijs en reed in Canada pas voor het eerst in Balthasar, zoals we de bus doopten. Meteen bleek dat het voorbereiden op een reis compleet anders is dan de realiteit. Het idee was in een jaar van Canada naar Patagonië te reizen, maar na zes maanden waren we pas in Guatemala. Oeps. Toen besloten we onze agenda's weg te gooien, dat voelde heel bevrijdend. Het loslaten van het idee dat je dingen moet plannen is een proces, maar het leuke van reizen is dat er altijd onverwachte dingen kunnen gebeuren. Een agenda is dan best belachelijk.'

Mooiste plek op aarde

'Het is moeilijk kiezen, maar ik denk dat de allermooiste plek waar we geweest zijn Galapagos is. Als je ook maar enigszins een kans hebt om daar naartoe te gaan en je bent een dierenliefhebber, doe dit dan zo snel mogelijk voordat er niets meer van over is. Het is een paradijs op aarde. Ik raakte oprecht ontroerd door al die harmonie, heb gehuild als een klein kind toen we vertrokken. Ook heel mooi was de route van de Salar de Uyuni in Bolivia naar San Pedro de Atacama in Chili. Je rijdt op een zanderige hoogvlakte, tussen besneeuwde bergtoppen en langs felgekleurde zoutmeren, met hordes flamingo's om je heen. Langs →

Petrovsky & Ramone

'Ik pieker minder.
Onzekerheid geeft
vrijheid, want als
niks zeker is,
is alles mogelijk'

“Tijdens een ruzie
is er geen deur
om dicht te smijten
of werkplek om
naartoe te gaan. Het
moet opgelost
worden, en snel”

stomende geisers, Salvador Dalí-achtige rotsformaties en hotspots.

De bus waarin we reizen, is twaalf vierkante meter groot, dat voelt lekker overzichtelijk. Ik vind dit het fijnste huisje dat ik ooit heb gehad. We hebben de grootste achtertuin en bij luidruchtige burens of regen vertrek je gewoon naar een rustigere plek waar het beter is. In het begin moest ik wel wennen, natuurlijk. Ook nu denk ik nog weleens: had ik maar meer ruimte voor mezelf. Vooral 's ochtends, bij het aankleden, dan wil ik geen half-naakte ongewassen aap die zich op eens voor me langs dringt om een pantje te pakken. Of als het slecht weer is, je twee weken lang binnen zit en het dak begint te lekken net boven je bed. Dan snak ik naar een plek om mijn yoga-oefeningen te kunnen doen. We hebben wel een douche en toilet in de bus, maar gebruiken ze zo min mogelijk vanwege waterbesparing. Een gat graven in het bos werkt ook prima. Ik vind het vervelender dat alles tijdens het rijden over de vaak slechte wegen omvalt. Het is altijd een zoi.

Reispartner

'Olaf en ik zijn bijna tien jaar samen, waarvan vijf jaar getrouwd. We willen dit leven allebei echt graag, dat is volgens mij het allerbelangrijkste om zoiets te laten slagen. En we houden van dezelfde dingen, zoals hiken in de natuur. Verder is Olaf gewoon een van de mooiste personen die ik ken. Hij heeft een sterk gevoel voor rechtvaardigheid en schoonheid en is zelfverzekerd, op een relaxte manier. Daardoor voel ik me veilig en ontspannen bij hem, wat op reis natuurlijk heel prettig is. Zelf ben ik eerder geneigd om te zeggen: ah joh, laat dat kapotte koelkastje toch

zitten, maar hij blijft zoeken naar manieren om het te repareren. Echt een doorzetter. Al is het heus niet altijd gezellig, hoor. De grootste uitdaging tijdens deze reis is misschien wel precies dat: onze relatie. Je wordt gedwongen de confrontatie aan te gaan. Na een ruzie is er geen deur om dicht te smijten of werkplek om naartoe te gaan. Het moet opgelost worden, en snel, want anders heb je allebei een rotdag.'

Ander mens

'Ik weet nu niet alleen dat ik fysiek meer aankan dan ik dacht, maar pieker ook minder. Onzekerheid geeft juist veel vrijheid, want als niks zeker is, is alles mogelijk. Toch blijf ik in es-

'Als we terugkomen is het altijd een warm bad. En hysterisch: je probeert een sociaal leven van een jaar in een paar weken te proppen'

sentie dezelfde persoon. Ieder jaar ben ik een paar maanden in Amsterdam, en dan val ik zo in dezelfde valkuilen: sta ik weer rokend met een biertje in de hand en te weinig slaap continu m'n telefoon te checken. Me op te vreten of ik het wel goed doe allemaal, te piekeren over mijn outfit en figuur. De goede voornemens die je had, zijn moeilijk vol te houden op het moment dat je weer aan dezelfde verleidingen

wordt blootgesteld. Maar die 'zwaktes' zijn moeilijker te accepteren, als je een leven hebt geleid waarin het wel lukte. Al zijn we wel echt veel minder bezig met onze carrières. Het zwaartepunt is verschoven: van je ego ontwikkelen door middel van werk, tot meer compassie voor de wereld om je heen.

Wat ook verfrissend werkt, is dat je als wereldreiziger buiten de maatschappij staat, een beetje onzichtbaar bent. Dan ga je automatisch minder focussen op jezelf. Voor mij was dat een van de interessantste lessen. Ik dacht altijd: ik ben hoogopgeleid, bevind me in een progressieve, intellectuele en creatieve kring in Amsterdam; we weten wat er gebeurt in de wereld en doen belangrijke dingen. Maar eigenlijk stellen we niet zo veel voor. Dit klinkt misschien lullig of verheven, maar het is meer dat ik nu beter begrijp dat we vooral een product zijn van onze omgeving. Zo vond ik de typisch Nederlandse directheid vroeger heel normaal en weet ik nu door het warmere Zuid-Amerika dat het dat niet is. Onze maatschappij kan een individuele en best egoïstische zijn, met geklaag over het weer en schelden op de NS, terwijl we het hier heel goed hebben. Dat zie je pas als je er voor langere tijd uitstapt.'

Neus op de feiten

'Deze reis heeft ons laten zien dat de wereld overwegend door goede mensen wordt bevolkt. We hebben gelukkig nog geen echt enge dingen meegemaakt, zoals berovingen. Maar er gingen zeker dingen mis. Zo was ik in Mexico aanhoudend aan de diarree, had ik in Colorado hoogteziekte en sliepen we in Nicaragua twee weken in een snikhete garage tussen de uit→

laatgassen, wachtend totdat onze bus gerepareerd was. Maar weet je wat pas echt een nachtmerrie is? Hoe we met de wereld omgaan. De aanhoudende droogte in Californië, het smelten van gletsjers in Peru, bosbranden, bomvolle kippenstallen. Je wordt op reis met je neus op de feiten gedrukt.'

'Toen ik van de winter foto's zag van schaatsende mensen op de grachten, had ik wel even heimwee. M'n vrienden en familie mis ik natuurlijk, maar Nederland verder niet zozeer. Als we terugkomen is het wel altijd een geweldig warm bad. En hysterisch: je probeert een sociaal leven van een jaar in een paar weken te proppen. Tussen de bezoekjes door houden we iedereen op de hoogte via Skype, whatsapp en een tweemaandelijks update per mail. Sommige vriendschappen zijn daardoor verwaterd, maar anderen zijn juist sterker geworden door de intensieve mailwisseling. Op reis doe je trouwens ook veel nieuwe vriendschappen op, al dan niet tijdelijk. Het grappige is dat het vaak gaat om mensen die heel anders zijn dan wij, zoals een Duitse pensionado, een vrouw van bijna 90 uit Oregon en een gezin met vier jonge jongens uit het Westland.'

Minimumloon

'We hebben flink gespaard voor we vertrokken. Verder werken we tijdens onze bezoeken aan Nederland en draait Olaf soms *on the road* als dj. Bovendien verdiende hij wat met de verkoop van zijn aandelen in het moederbedrijf achter de clubs Trouw en De School. Sommige mensen dachten dat we hierdoor steenrijk waren geworden, maar helaas. Was het maar zo'n feest, dan bleven we nog vijftien jaar weg!

Concreet: we leven samen van een

eenpersoons Nederlands minimumloon. Daarom zijn we zuinig, doen we zo veel mogelijk aan wildkamperen in plaats van dure campingplekken en zijn we zelfvoorzienend qua energie, dankzij zonnepanelen. Ook met eten en drinken gaan we creatief om. We kopen veel op markten, drinken water uit de rivier waar dat kan. Dan heb je helemaal niet zo veel geld nodig.

M'n stresslevels zijn nihil, dat is natuurlijk fantastisch. Vooral het grotere offline leven heeft daar veel invloed op, ik merk meteen dat ik meer stress ervaar zodra er wifi beschikbaar is. Mensen vragen weleens: "Wanneer

'Hard werken is niet waar het leven over gaat, en toch blijven mensen in het carrière-sprookje geloven. Het is niet cool op je 24ste een burn-out te krijgen'

komen jullie terug naar het echte leven?" Zo van: doe maar normaal en ga weer aan het werk. Ik snap die gedachte wel, hoor, maar dit is het echte leven voor ons. Het wordt vanzelf normaal, je zit als reiziger echt niet iedere avond met een ukelele bij een kampvuur naar de sterren te kijken. Hard werken is niet waar het leven over gaat, dat weet iedereen, en toch blijven we in het sprookje geloven dat je carrière moet maken om gelukkig te worden. Maar het is echt niet cool om op je vierentwintigste al een burn-out te krijgen. Daar hoeft je geen spirituele

hippie voor te zijn – misschien moeten we daar gewoon een keer pragmatisch over doen met z'n allen.'

Geen vakantie

'Reizen is echt niet zoals het Instagram-ideaalbeeld. De mooie, maar ook de vervelende momenten zijn intenser. Je bus is je huis, en als die stuk is en in een garage staat, dan is dat waar je moet zijn. Hoe vervelend de situatie ook is: je kunt nergens anders heen. Het is dan ook totaal niet te vergelijken met een paar weken op vakantie, waar je alleen je handdoek hoeft uit te spreiden op een mooi strand en bedenken waar je 's avonds gaat eten. Dat had ik onderschat; het kan best zwaar en frustrerend zijn. Ik moest ook wennen aan dat je steeds moet acclimatiseren. Waar is de supermarkt hier, waar kunnen we slapen, mogen we de bus hier parkeren? Al die nieuwe indrukken zijn leuk, maar ook vermoeiend en tijdrovend. Een nomadisch bestaan is een continue zoektocht, maar wel een geweldige. Olaf en ik vinden deze reis allebei het mooiste dat we ooit in ons leven hebben gedaan.

In principe kan iedereen dit. We zijn mensen tegengekomen in een oranje *deux-chevaux* met een tentje en een kat, maar ook supergeorganiseerde Zwitsers in Unimogs (Duitse militaire vrachtwagens, red.). Mensen die al twaalf jaar reizen zonder inkomen, hippies, zakenmannen, zenuwachtige Engelsen: er bestaat niet zoiets als een doorsnee type wereldreiziger. Het enige dat je nodig hebt is nieuwsgierigheid, openheid en het los durven laten van je comfortabele leven.' —

Volg Klijn en Boswijk op Instagram.com/
thismustbethepace.

